

[Knud Jespersen.]

er fuldstændig uden perspektiv i denne sag og lader de arme mennesker, der er blevet arbejdsløse, seje deres egen sø.

Man prøver også at forklare – jeg har lagt mærke til, at det er blevet en uvane hos statsministeren – at det er ligesom noget uafvendeligt, at vi har denne krise, det er jo noget, der kommer til os udefra, sagde statsministeren forleden i tv.

Nu må man ikke have lov til at kalde sådanne parlamentariske udtalelser for vrøvl, men i virkeligheden er det jo ting, der kommer indefra, de gror af selve systemet, af forskelsbehandlingen og af krisen i kapitalhavernes samfund. Så man skal ikke forklare, at det er noget, vi har importeret. Der er mange andre ting, vi har importeret. At vi igennem sådanne importmæssige foranstaltninger kan forværre denne krise, er en helt anden sag, og jeg har mange gange dokumenteret, at det er det, man gør.

Jeg har også lagt mærke til i ordførertalerne her i dag, at forligspartierne forklarer, at det, de har gjort, i virkeligheden er det eneste rigtige. Det hører vi efterhånden ikke engang hver anden måned, men én gang om måneden. Vi hører, at det, der er gjort nu, vil løse problemerne, og nu skal vi bare sætte os ned, siger finansministeren, for konjunkturomsvinget er i fuld gang. Det passer jo bare ikke. Og så skal vi ellers bare gennemføre en indkomspolitik, og denne indkomspolitik er spørgsmålet om at lave en antilønmodtagerkrisepolitik og afvente konjunkturomsvinget. Nu er konjunkturerne ved at gå den anden vej i USA. Jeg ved ikke, om det er trængt ind i regeringskanalerne endnu, men hvis ikke, så er det en oplysning, som man kan tage med sig til de senere behandlinger.

Selve indkomspolitikken er jo i virkeligheden en metode til at overføre kapitalhavernes vanskeligheder med deres system til lønmodtagerne, til at overføre dem til de folk, der intet ansvar har for den krise, vi befinder os midt i. Derfor findes der heller ikke nogen løsninger, som er forsvarlige, sammen med storkapitalen eller med de borgerlige partier, men udelukkende i denne sag mod storkapitalen og mod de borgerlige partier.

Vi har for nylig på vores kongres fremlagt et dokumenteret program om, hvordan man kunne finde en social, økonomisk og demokratisk udgang på krisen. Det er det, alle vores

forslag har tilstræbt, og det er de forslag, som gang på gang er blevet afvist her i folketinget.

Hvis vi nu tager arbejdsløsheden, som vi anser for at være det værste onde, så er arbejdsløsheden vokset uhyggeligt i hele den kapitalistiske verden. I England, som vel nok skulle være mønsterland for socialdemokratiet – det ved jeg ikke, ellers kunne det jo dementeres nu – har man over 1,5 million arbejdsløse. Tyskland, der berømmes både i tide og utide, har over 1 million arbejdsløse. Frankrig og Italien befinder sig på samme niveau. Ja men ud fra dette kommer regeringen og forklarer, at det, det nu drejer sig om, er at føre en indkomspolitik, hvor de skal konkurrere om at afsætte mest muligt. Men hvem er de, der skal konkurrere? Det er lønmodtagerne. Det er lønmodtager mod lønmodtager i fællesmarkedet og uden for fællesmarkedet, det er altså konkurrence på lønnen, og dér er de danske arbejdere tvunget til at tabe i denne konkurrence med sig selv.

Jeg har ikke noget imod, hvis man ærligt vil stå frem og sige: det er det, vi vil. Det, det i virkeligheden drejer sig om, er, at man søger at camouflere sine spor, men kendsgerningerne træder stadig tydeligere frem. Tåbeligheden ved en sådan politik må da efterhånden kunne aflæses af septemberforliget i 1975, af augustforliget i år. Ingen af forligene har forbedret den krisesituation, vi befinder os midt i, tværtimod.

Nu har jeg hørt nogle gange, at man har forklaret: ja men hvis ikke vi gjorde det, så var det gået meget værre. Jeg spørger nu statsministeren og finansministeren: hvad var det, der kunne være blevet værre end det, man har gjort med denne indkomspolitik, som man kalder det, krisepolitikken vendt mod lønmodtagerne?

Lad os kigge på renten. Renten skulle ned, erklærede alle i 1975. Dengang var renten omkring 12 pct. I mandags fik vi en af regeringen godkendt diskontoforhøjelse. Det betyder, at renten vil ligge på omkring 18 pct. i dag. Ja men hvor er forholdet mellem det, I siger til menneskene omkring dette hus, og så de faktiske, reelle kendsgerninger?

Samtidig virker diskontoforhøjelsen jo også som et regulært byggestop. Vi tager et enkelt eksempel. Alene de sidste 13 måneder er et parcelhus steget i årlige omkostninger med omkring 20.000 kr. Hvis det ikke er rigtigt, beder jeg finansministeren om at dementere det. Nu